

I- Els orígens del Sindicalisme.

El sindicalisme obrer neix com a resposta de la classe obrera al procés d'industrialització i a les formes de producció capitalista iniciades a final del segle XVIII, a les condicions de treball que aquestes desenvolupen i a l'exploatació sistemàtica dels treballadors.

La Revolució Francesa, el 1789 creà les condicions decisives per a el futur desenvolupament del moviment obrer europeu: la consciència de la necessitat de la democràcia política i de la solidaritat internacional en la lluita pels drets humans.

SINDICAL

Els avenços experimentats pel moviment obrer anglès entre les revolucions de 1830 i 1848 proporcionaren als obrers del continent l'esquema per a les seves lluites.

El 1864 se'n feu un any clau per al moviment obrer internacional: entorn de la Primera Internacional Socialista, celebrada a Londres apareixen una sèrie de personalitats i ideologies que poc a poc es transformaran en programes definits i concrets que constituiran el patrimoni plural del moviment obrer (Comunisme, anarquisme, Socialisme, etc.) Espanya hi fou representada per Anselmo Lorenzo (impulsor de l'anarquisme revolucionari) i Pablo Iglesias (impulsor del Socialisme democràtic).

En el conjunt del moviment obrer predominaven dues tendències ideològiques: l'Anarquista, seguidora de Proudhon i Bakunin, i la Marxista, que tenia el seu punt de referència en el Manifest Comunista de 1848, redactat per Marx i Engels. Aquesta segona tendència s'imposaria ja en la Primera Internacional i l'anarquisme quasi no tindria incidència en els països occidentals industrialitzats, excepció feta d'Espanya i en menor grau, de França i Itàlia.

A partir de la creació dels Sindicats, el Moviment Obrer tindrà partits propis que defensaran en els Parlaments els drets de la classe obrera. Mercès a totes

aquestes circumstàncies, i malgrat les èpoques fosques del sindicalisme (dictadura, repressió del moviment obrer, etc.) aquest moviment assolirà en el curs de l'història, el paper de protagonista de l'actualitat mundial.

II- Els tipus principals de sindicalisme.

Entre les diverses formes que ha adoptat el sindicalisme a través de la seva història, cal destacar-ne quatre:

El sindicalisme de repressió adoptat per els règims feixistes, per a controlar i reprimir millor el moviment obrer i no pas per defensar els interessos del treballador. El sindicalisme que hem patit durant el franquisme n'és un clar exemple.

El sindicalisme associat al poder, que predomina a l'Europa de l'Est (Europa Comunista). La finalitat d'aquest sindicalisme es el reforçament i consolidació de la seva societat.

Els sindicats de conciliació (Alemanya, Estats Units, Anglaterra, etc.) accepten els seus principis doctrinaris i l'estructura fonamental de la societat capitalista. No cerquen, per tant, la seva transformació.

Per últim, el sindicalisme de classe es aquell que doctrinalment es basa en l'oposició al sistema capitalista i cerca la seva transformació. Aquests sindicats tenen una notable influència a França, Itàlia i també a Espanya - com es pot constatar pels resultats de les recents eleccions sindicals.

III- El sindicalisme a Catalunya, durant

la Segona República

La proclamació de la Segona República va permetre un desenvolupament del moviment obrer fins llavors mai assolit. Durant aquella etapa, el seu paper social i polític fou decisiu. De bon principi ja destaquen dues corrents majoritàries dins el sindicalisme. Els anarco sindicalistes i els socialistes. Els primers, partidaris del PSOE i Unió Socialista de Catalunya, s'incorporen el 1931 a les esferes governamentals. L'anarco sindicalisme en resta al